

I

De coronaperiode heeft onze woongroep hard getroffen. In de laatste plaats door het virus zelf: twee collega's zijn besmet geraakt en beiden waren op dat moment toevallig vijf dagen vrij, waardoor de cliënten en de andere collega's niet besmet raakten. In tegenstelling tot andere woongroepen, waar hele teams en diens bewoners ziek werden, zijn wij er genadig vanaf gekomen.

Het virus heeft onze groep getroffen in haar nasleep. De dagbesteding van de cliënten ging dicht, waardoor zij de hele dag thuis kwamen te zitten, en het ergste van alles: de familie van de cliënten mocht niet op bezoek komen. Een groot gemis voor zowel de cliënten als de familie. Gelukkig staat de huidige elektronische ontwikkeling niet stil en hebben wij veel kunnen beeldbellen met de familie in die moeilijke weken. Wat een opluchting was het toen het bericht in de mailbox verscheen dat wij officieel de ouders weer mochten ontvangen op de groep. In eerste instantie mogen de cliënten de ouders buiten ontmoeten, met mondkapjes op en op afstand. Later worden de regels steeds meer versoepeld en mogen ze al snel binnen de woning komen. Menige traan vloeit bij het eerste contact tussen cliënt en ouders, al dan niet van de ouders zelf.

Nu zijn wij welgeteld één jaar en 157 dagen verder sinds de eerste coronabesmetting in Nederland. Veel mensen zijn eraan overleden, nog meer mensen hebben langdurige gevolgen van het ziek zijn, en we hebben vermoeid zorgpersoneel in de ziekenhuizen. De ziekenhuizen inderdaad. De gehandicaptenzorg wordt al snel vergeten in het lange rijtje aan mensen. Ook in de persconferenties werd de sector gehandicaptenzorg niet vaak genoemd: welgeteld twee keer in twee verschillende persconferenties. Het is niet dat wij aandacht behoeven van de Nederlandse burger, dat willen er al genoeg, alleen erkenning is een fijn idee.

Ik werk als begeleider op Olinksweg 6, de woning waar je van veraf het lied 'Heen en weer' van een bekende Belgische kabouter op de Nederlandse televisie in eindeloze herhaling kunt horen. Olinksweg 6 is één van de 47 woningen op het grote woon-zorgcomplex, waar zo'n vierhonderd cliënten wonen. Het is er groot, groen en cliëntvriendelijk. Als je eroverheen loopt, doet het je denken aan een groot vakantiepark, met op het terrein een receptie/secretariaat, zwembad, kinderboerderij en activiteitencentrum. Rondom het park leiden mooie wandelroutes

je tot ver in de bossen. Een grote buitenronde langs de afscheiding van het terrein loopt over alle verschillende stukken natuur die het afwisselende terrein te bieden heeft. Tussen de bossen liggen grote stukken groene weide met afwisselend een met een hek omringd meer, waarin in een rustig tempo enkele eenden doorheen waden. Cliënten ervaren hierdoor dat ze steeds op een andere plek zijn: dan weer in het bos, dan weer op het platteland en dan weer in de bewoonde wereld.

Op het complex hebben wandelaars en fietsers te allen tijde voorrang. Dat moet ook wel, aangezien er maar een handjevol cliënten is dat de verkeersregels kent. De rest is verkeersgevaarlijk en zal dus eerder naar een rijdende vrachtwagen toe rennen om deze te knuffelen dan opzij te stappen voor het aanstormende gevaarte.

Wij begeleiders vergelijken het woon-zorgcomplex eerder met een dierentuin dan met een vakantiepark. Vooral wanneer je na het avondeten over het terrein loopt, hoor je de meest bijzondere kreten uit de verschillende woningen komen. De een nog harder en meer op dieren gelijkend dan de ander. Mijn cliënten, die niet zo snel raar opkijken van andermans geluiden, blijven bij het horen van de kreten toch even staan en kijken ons dan vragend aan. De vraag in de ogen van de cliënten — waar het geluid vandaan komt en wat het überhaupt is — spreekt boekdelen, iets waarbij wij alleen kunnen antwoorden dat ook wij als begeleiders geen idee hebben waar het vandaan komt of wat het is.

Net zoals dat ik in het eerste jaar dat ik op het woon-zorgcomplex werkte altijd heb gedacht dat er op de kinderboerderij op het terrein een pauw rondliep. Ik had hem weliswaar nog nooit gezien, maar ik hoorde hem zowat iedere dag. Ik vertelde het mijn collega's, die zeiden dat er in het bijna zestigjarige bestaan van het complex hier nog nooit een pauw is geweest, maar ik was er desalniettemin heilig van overtuigd dat hij toch ergens rond moest lopen. Tot de dag dat ik een cliënt tegenkwam die mij in eerste instantie vreemd aankeek. Dat doen er wel meer, al is het maar doordat ik altijd als een energieke begeleider over het terrein loop en mijn cliënten op een enthousiaste manier motiveer om te lopen, dus had ik er in eerste instantie geen aandacht aan besteed, tot de mevrouw in kwestie haar mond opendeed en exact hetzelfde pauwgeluid eruit kwam. Ik schrok me dood en keek haar vol ongeloof na. De cliënt, een stuk minder onder de indruk, liep in haar gewone gangetje verder. Een gevoel van schaamte overspoelde me en ik bedacht me direct hoe zeker ik was dat er een pauw op de kinderboerderij rondliep en ik mijn collega's er stuk voor stuk van heb kunnen overtuigen dat er

een was, terwijl het gewoon een cliënt blijkt te zijn. Ik heb vanaf dat moment het woord 'pauw' een paar weken maar niet meer in mijn mond genomen.

Ook een zogenaamd brandalarm aan de overkant van de straat blijkt tot mijn grote verbazing de vocale kunsten van een cliënt te zijn. Ik kom er keer op keer net op tijd achter, voordat ik mijzelf als Bhv'er onthul en de woning met veel tumult binnenstorm om iedereen te evacueren.

Tegenwoordig verbaast geen enkele cliënt mij meer die ik tegenkom. De meesten heb ik trouwens al wel vaker gezien. Af en toe duikt er wel eens een nieuwe cliënt op. Na navraag bij collega's weet ik meestal al snel wie het is en waar hij of zij woont. Nieuwtjes binnen het grote en tegelijkertijd toch kleine woon-zorgcomplex gaan hier als een lopend vuurtje rond. Elke collega kent weer een andere collega die bij een andere woongroep of dagbesteding werkt. Zo creëer je met je team een hele wirwar aan informatielijntjes en weet je binnen een mum van tijd alles wat er op het terrein gebeurt.

Olinksweg 6 is een woongroep voor kinderen met een ernstige verstandelijke beperking en gedragsproblematiek. Vanwege de complexe zorgvragen van de doelgroep hebben alle cliënten Meerzorg. Meerzorg houdt in dat zij meer zorg moeten ontvangen dan waar zij een indicatie voor hebben gekregen. Binnen de zorg spreken wij van zorgzwaartepakketten (afgekort zzp — niet te verwarren met zzp'ers, zelfstandigen zonder personeel). Al onze cliënten hebben de indicatie VG7, wat inhoudt dat de cliënten beschermd moeten wonen met zeer intensieve zorg, met de nadruk op begeleiding. Dit is een van de hoogste kwalificaties van zzp's. Aangezien onze cliënten meer nodig hebben dan wat hiervoor wordt voorgeschreven, hebben ze allemaal Meerzorg. Zo krijgen vier van de vijf cliënten één-op-éénbegeleiding en moeten wij een vooraf gesteld aantal overleggen en cursussen in het jaar plannen om de begeleiding zo optimaal mogelijk te kunnen aanbieden.

Op de groep wonen vijf fantastische jongens. Ik stel ze graag aan je voor:

Sam.

Sam is een jongen van tien jaar die graag zijn eigen weg bepaalt. Zijn niveau wordt beschreven als matig tot ernstig verstandelijk beperkt, met een bijkomende persoonlijkheidsstoornis genaamd ASS (autismespectrumstoornis), ADHD en hechtingsproblematiek.